

„Spowiedź chirurga”

Witold J. Rudowski

Warszawa: Centrum Onkologii-Instytut im. Marii Skłodowskiej-Curie 2001,
stron 168, ISBN 83-88681-01-X

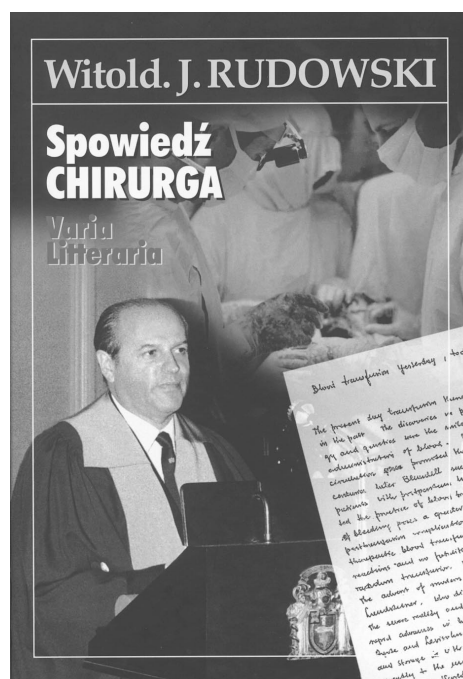
„Wspomnienia” Profesora Rudowskiego są książką ważną zarówno ze względu na osobę Autora, jak i na czasy, które są kanwą tej niezwyklej opowieści.

Profesor Rudowski urodził się w roku 1918, był uczestnikiem kampanii wrześniowej, powstania warszawskiego, był lekarzem Kedywu i Komendy Głównej AK, odznaczony Orderem Virtuti Militari i Krzyżem Walecznych. Ten bohaterski czas w życiorysie był dla wielu dożywną legitymacją dokonań, a dla Profesora Rudowskiego był punktem wyjścia do życia bardzo pracowitego i wielkiej kariery naukowej i zawodowej.

Profesor Rudowski był doktorem *honoris causa* wielu Akademii i Uniwersytetu w Edynburgu, członkiem honorowym wielu stowarzyszeń naukowych i kolegów polskich i zagranicznych, był we władzach PAN, ekspertem Światowej Organizacji Zdrowia. Był też długoletnim prezesem fundacji Jakuba hr. Potockiego.

Ale nie tylko lista odznaczeń i stanowisk jest świadectwem dokonań Profesora. Świadczą o nich lepiej zawarte w „Spowiedzi” wspomnienia i refleksje opisane językiem prostym i pięknym. To właśnie one są świadectwem losów zarówno, jednostki jak i całego pokolenia, które mogło przetrwać z godnością najtrudniejszy czas ubiegłego wieku – lata 1939-1990. Jest to życiorys, którym można by było obdzielić wielu ludzi zapewniając każdemu szacunek i podziw.

Profesor był jednym z najznakomitszych przedstawicieli i zarazem współtwórcą etosu tego przedziwnego pokolenia, które dobro ogólne przedkładało nad własny interes, a często nad własne życie i charakteryzowało się wielką społeczną aktywnością i wielkim patriotyzmem, które złożyło olbrzymią daninę życia i krwi na polach bitewnych, w konspiracji, w powstaniu warszawskim i partyzantce, w niemieckich obozach i sowieckich łagrach. Było to pokolenie, które po wojennych zniszczeniach, w nowych warunkach – obok, a często wbrew obowiązującej ideologii tworzyło ponownie wzorzec polskiego obywatela świata. I to była dziedzina, w której zasługi Profesora są nie do przecenienia. Szerokie kontakty zawodowe i naukowe, przyjacielskie stosunki z wieloma znakomitymi przedstawicielami medycyny na całym świecie budziły dla polskiej chirurgii i nauki szacunek w krajach zachodnich. Profesor pełnił tę swojego rodzaju służbę ambasadorską

ponad granicami ustrojów politycznych, a był on nie tylko przedstawicielem polskiej nauki i sztuki lekarskiej, był także człowiekiem wielkiej osobistej kultury i wiedzy humanistycznej.

Wszystkie te wątki osobiste, pokoleniowe, związane z zawodem i nauką, organizacją pracy i dydaktyką przewijają się przez wspomnienia opowieścią barwną, wcale nie smutną – pomimo smutnych czasów, w których dane było Profesorowi działać.

Jest w tej opowieści upór Autora w dążeniu do celów trudnych, w istniejących warunkach niemal niemożliwych do spełnienia, jest w niej również nie nazwane ale czyste poczucie własnej misji przekazania następcom pokoleniowego etosu.

Bardzo zachęcam odbiorców w każdym wieku, a głównie ludzi młodych, wchodzących w życie, do przeczytania tej pięknie wydanej książki o życiu CZŁOWIEKA, aby poznać kawał historii naszego narodu i zrozumieć pokolenie, które tę historię tworzyło.

Prof. dr hab. med. Andrzej Hliniak